

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 3C/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3616200186
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Szabo
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2018:3616200186.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske, sudcom JUDr. Eduardom Szabom v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, a.s., IČO: 30 807 484, so sídlom Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, proti žalovaným: 1/ Vojtechovi Ďurkovičovi, IČO: 11 985 461, so sídlom Bošany, SNP č. 127, zastúpenému JUDr. Miroslavom Pekárom, advokátom so sídlom Bratislava, Krížna č. 44, 2/ O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., C., o zaplatenie 2.442 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi 2 442,-€ do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Voči žalovanému 1/ súd žalobu zamietá.
- III. Súd nepriznáva žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému 2/.
- IV. Súd priznáva žalovanému 1/ voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

(1.) Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.01.2016 domáhal zaplatenia sumy 2.442 € žalovanými.

(2.) Vo veci rozhodol Okresný súd Partizánske rozsudkom č.k. 3C/13/2016-61 zo dňa 08.12.2016 tak, že žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 2.442 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

(3.) Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalovaný v 1./ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žalovaný v 2./ rade v zákonnej lehote odvolanie.

(4.) Žalovaný v 1./ rade svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že ako uvádzal pred súdom prvej inštancie a v konaní nebolo sporným a vyplýva to aj z trestného spisu sp. zn. 1T/92/2008, v čase, kedy žalovaný v 2./ rade spôsobil dopravnú nehodu, neplnil pracovné povinnosti, úlohy dané mu zamestnávateľom - žalovaným v 1./ rade, nakoľko bez vedomia a predchádzajúceho súhlasu žalovaného v 1./ rade namiesto doručenia pekárenských výrobkov navštívil lekára, čím priamo porušil povinnosti, ktoré mu nariadil zamestnávateľ, teda je nespochybniteľné, že i keď dopravnú nehodu zaviniť v čase, keď bol v pracovno-právnom vzťahu so žalovaným v 1./ rade, nemôže žalovaný v 1./ rade objektívne zodpovedať za exces žalovaného v 2./ rade, nakoľko jeho konanie nemohol ovplyvniť, v súvislosti s čím poukázal na ust. § 220 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Tvrdenie žalovaného v 1./ rade produkované v priebehu konania o excese žalovaného v 2./ rade a ktoré uviedol vo vyjadrení zo dňa 04.04.2016, žalobca ani žalovaný v 2./ rade počas konania ani raz nepopreli, pričom boli s týmto vyjadrením oboznámení, teda v tomto prípade ide o nespornú skutočnosť podľa § 151 CSP. Žalovaný v 1./ rade nemôže zodpovedať za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, naviac žalovaný v 1./ rade tieto

svoje skutkové tvrdenia náležite podľa jeho názoru preukázal, keďže vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu konajúcejmu súdu navrhol, aby si vyžiadal trestný spis 1T/92/2008, ktorý obsahuje skutočnosti preukazujúce, že žalovaný v 2./ rade v čase dopravnej nehody porušil svoje pracovné povinnosti nariadené mu žalovaným v 1./ rade ako zamestnávateľom. Poukázal na list OR PZ Prievidza zo dňa 27.08.2007, v ktorom sa uvádza, že vo veci dopravnej nehody bola o.i. vypočutá aj ošetrojúca lekárka žalovaného v 2./ rade MUDr. Dagmar Tvrdá, spolu so sestričkou Annou Mišejevovou, ktoré uviedli, že žalovaný v 2./ rade pri svojej návšteve v jej ordinácii odmietol práceneschopnosť v dôsledku úrazu hlavy, ktorý predtým utrpel, čo preukazuje, že navštívil MUDr. Tvrdú za účelom lekárskeho vyšetrenia práve v čase, kedy spôsobil dopravnú nehodu, bol na ceste z tohto vyšetrenia, keďže dopravná nehoda sa stala cca 200m od nemocnice a túto spôsobil teda mimo plnenia pracovných úloh. V uvedenom liste sa tiež aj uvádza, že žalovaný v 2./ rade po tom, čo sa mu 07.03.2007 stal úraz hlavy, navštívil za účelom ošetrenia MUDr. Vladimíra Papša, u ktorého podpísal aj poučenie o svojom zdravotnom stave. S odkazom na § 4 ods. 3 písm. c/ zák. č. 315/96 o premávke na pozemných komunikáciách, účinného v čase dopravnej nehody, poukázal na to, že vodič nesmie viesť vozidlo, ak je jeho schopnosť znížená najmä užívaním liekov, úrazom, chorobou, nevoľnosťou alebo únavou. Neobstojí ani preto obrana žalovaného v 2./ rade, ktorý sa necíti byť zodpovedný za dopravnú nehodu, nakoľko odpadol, pretože MUDr. Papšo ho informoval o jeho zdravotnom stave po úraze hlavy, aj o tom, že v takomto stave nesmie viesť vozidlo. Žalovaný v 1./ rade má za nespochybniteľne preukázané, že nemôže byť na jeho strane zodpovednosť za škodu, ktorú svojim konaním spôsobil žalovaný v 2./ rade, keďže sa dopustil excesu, použijúc dopravný prostriedok bez vedomia a proti vôli žalovaného v 1./ rade ako zamestnávateľa, a teda jedine on môže za škodu zodpovedať. Závety v tomto smere vyvedené súdom prvej inštancie považuje za nesprávne. Odôvodnenie rozhodnutia považuje za nedostatočné. Súd sa nevysporiadal s rozhodujúcimi námietkami žalovaného v 1./ rade. Poukázal na to, že žalobca podľa jeho názoru mal vymáhať škodu od Komunálnej poisťovne a.s., u ktorej mal žalovaný v 1./ rade uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená a ktorá aj tieto nároky plnila až do 31.12.2013, pričom súd prvej inštancie sa s touto skutočnosťou, ktorú v konaní namietal, ako ani s tým, prečo už táto poisťovňa naďalej nároky prestala hradiť, nezaoberal ani nevysporiadal. S odkazom na ust. § 179 písm. e/ zák. č. 461/2013 Zb. o sociálnom poistení má za to, že si škodu mal žalobca uplatniť u poisťovateľa žalovaného v 1./ rade. Podaná žaloba je podľa jeho názoru tiež v rozpore s účelom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

(5.) Žalovaný v 2./ rade svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že predpokladom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 OZ je prejav vôle fyzickej osoby, ktorý je protiprávny, teda v rozpore s objektívnym právom. Z pripojeného trestného spisu však vyplýva, že on ako žalovaný v 2./ rade dopravnú nehodu spôsobil tak, že za volantom motorového vozidla, ktoré patrilo žalovanému v 1./ rade, odpadol, stratil vedomie, takže išlo o stav, ktorý nezávisel od jeho konania, ale z pohľadu práva išlo o stav, ktorý nezavinil. Týmto nebola splnená podmienka psychickej stránky, ktorá spočíva v prítomnosti vedomia pri samotnom protiprávnom úkone a nemôže teda byť daná ani zodpovednosť na jeho strane za vzniknutú škodu, keďže nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady. Aj z vykonaného dokazovania podľa jeho názoru mal súd za preukázané, že dopravná nehoda bola síce spôsobená ním, ale nie jeho zavineným konaním. K dopravnej nehode a následne k vzniku škody na zdraví u K. X. (ďalej len „poškodený“) došlo pri výkone pracovných povinností pre žalovaného v 1./ rade, teda jeho vtedajšieho zamestnávateľa, takže zodpovednostným subjektom je z titulu objektívnej zodpovednosti v zmysle § 420 ods. 1 OZ žalovaný v 1./ rade, z ktorého dôvodu mala byť žaloba voči nemu ako žalovanému v 2./ rade zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane. Vzhľadom na uvedené žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

(6.) O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 27Co/194/2017-128 zo dňa 24.05.2018 tak, že rozsudok prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP, čo znamená, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty

strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). V posudzovanej veci odvolací súd posúdiac obsah odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie nielenže nedal v odôvodnení odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ale odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa základné požiadavky dané ust. § 220 ods. 2 CSP a netvorí tak dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Odôvodnenie síce obsahuje prednesy strán sporu, súd prvej inštancie v ňom cituje ustanovenia právnych predpisov, a obsahuje aj právny záver, absentuje v ňom však akákoľvek zmienka o tom, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil jednotlivito a vo vzájomných súvislostiach, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, to znamená absentujú skutkové závery a ich pramene, v ktorých by mali pôvod závery právne, pričom pre rozhodnutie súdu podstatné skutkové poznatky o veci, získava súd práve dokazovaním. Žalobca uplatňoval vychádzajúc zo žalobného návrhu náhradu škody voči žalovaným v 1./ a v 2./ rade, vzniknutej mu v dôsledku vyplatenia dávok dôchodkového poistenia v sume 2.442 € X./ X. v súvislosti s jeho ujmom na zdraví v dôsledku dopravnej nehody zavinenej žalovaným v 2./ rade, ako vodičom motorového vozidla, ktorý bol v čase nehody v pracovnoprávnom vzťahu so žalovaným v 1./ rade, ktorý bol prevádzkovateľom tohto vozidla. Ani jeden zo žalovaných v priebehu konania nárok neuznal a svoju zodpovednosť spochybňoval. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, žalovaný v 1./ rade počas konania svoje procesnú obranu zakladal na skutkovom tvrdení o protiprávnom konaní žalovaného v 2./ rade, ktorý škodu ako tvrdil spôsobil síce v čase, keď s ním bol v pracovnoprávnom vzťahu, avšak dopustil sa tzv. excesu, ktorý zbavuje žalovaného v 1./ rade zodpovednosti za vzniknutú škodu, ktorá je žalobcom uplatňovaná v konaní a za účelom preukázania svojho tvrdenia navrhol pripojiť spis Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T 92/2008, v ktorom konaní bol žalovaný v 2./ rade trestným rozkazom uznaný za vinného zo spôsobenia dopravnej nehody, v ktorej má pôvod vznik škody na zdraví uX., v súvislosti s ktorou mu mal žalobca vyplácať dôchodkové dávky, ktoré ako náhradu škody nárokuje od žalovaných. Žalovaný v 1./ rade tvrdí, že v priebehu vyššie uvedeného trestného konania mali vyjsť najavo skutočnosti, ktoré sú zaznamenané rovnako v uvedenom v trestnom spise, ktoré majú preukazovať jeho tvrdenia o tom, že žalovaný v 2./ rade škodu nespôsobil pri plnení si svojich pracovných povinností a so súhlasom žalovaného v 1./ rade. S touto obranou žalovaného v 1./ rade sa súd prvej inštancie nevysporiadal vôbec, v odôvodnení absentuje akákoľvek zmienka o úvahách súdu v tomto smere. Vyššie uvedený trestný spis si síce súd prvej inštancie pripojil, ale z odôvodnenia nevyplýva, že by dôkaz jeho oboznámením bol vykonal (nevyplýva to ani zo zápisnice z pojednávania na čl. 49 a nasl. spisu), či aké skutočnosti z tohto spisu z hľadiska uplatnenej obrany žalovaného v 1./ rade vyvodil. Identicky má v tomto spise pôvod tiež produkovaná procesná obrana žalovaného v 2./ rade, ktorý tvrdí absenciu zodpovednosti na jeho strane dôvodiac vznikom náhle nepredvídanej situácie v podobe jeho bezvedomia za volantom, následkom čoho malo dôjsť k nehode, pričom ani jeho obrana nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Nemožno tiež zistiť, ako sa súd vysporiadal s ich námietkami týkajúcimi sa v konaní preukázaného zmluvného poistného vzťahu medzi žalovaným v 1./ rade a Komunálnou poisťovňou a.s., predmetom ktorého je poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým bola vzniknutá škoda spôsobená, v dôsledku existencie ktorej skutočnosti obaja namietajú, že nie sú nositeľmi zodpovednostného vzťahu tvrdeného žalobcom, teda spochybňujú vecnú pasívnu legitimitáciu na ich strane. Keďže teda z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné ani v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, nebolo ho možné považovať za iné, ako nepreskúmateľné, porušujúce právo strán na spravodlivý proces, upierajúce im právo poznať dôvody, pre ktoré ich procesná obrana nebola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako dôvodná (možno sa len domnievať, že ju súd posúdil ako nedôvodnú, keďže žalobe vyhovel), nemožno zistiť v akých skutkových zisteniach a v akej argumentácii má pôvod takýto záver, čo nemohlo mať za následok iné, ako zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu

uvedeného v ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vrátenie mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), pričom vzhľadom k dôvodu pre ktorý odvolací súd rozhodnutie zrušil, vecnému prieskumu napadnuté rozhodnutie nepodrobil, čo vzhľadom k zisteným nedostatkom ani nebolo v konečnom dôsledku možné. Nedostatky konania a súdneho rozhodnutia tak, ako ich odvolací súd zistil a uviedol v tomto zrušujúcom uznesení, odstráni súd prvej inštancie po vrátení veci v ďalšom konaní a pri novom rozhodnutí. Zákomom predpísaným spôsobom (§ 185 a nasl. CSP) vykoná dokazovanie v rozsahu návrhov strán sporu, vysporiada sa zodpovedajúcim spôsobom so získanými skutkovými poznatkami, tiež so všetkými skutočnosťami uvádzanými stranami nielen pred súdom prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní, dôkazy vyhodnotí v zmysle zásad daných ust. § 191 CSP a vo veci opätovne rozhodne. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP.

(7.) Tunajší súd doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia krajského sudu výsluchom strán sporu, oboznámením sa so spisovým materiálom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/92/2008 a zistil tento skutkový stav:

(8.) Na pojednávaní dňa 29.11.2018 žalobca uviedol, že zotrváva na podanej žalobe, nové dôkazy neuvádza a nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Žiada, aby obaja žalovaní boli zaviazaní zaplatiť spoločne a nerozdielne 2.442 € a nežiada si náhradu trov konania.

(9.) Na pojednávaní dňa 29.11.2018 právny zástupca žalovaného v 1./ rade uviedol, že navrhuje žalobu voči žalovanému v 1./ rade zamietnuť a to z nasledovných dôvodov: základom žaloby je ust. § 238 ods. 1 Zák. o sociálnom poistení, na základe ktorého si Sociálna poisťovňa môže uplatniť náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku zavineného protiprávneho konania. Ide o lex specialis vo vzťahu k úprave zodpovednosti podľa OZ, pričom jednoznačným zákonným predpokladom je existencia zavinenia. V danom prípade zo strany žalobcu nebolo tvrdené, ani preukazované, že by žalovaný v 1./ rade zaviniel vznik škody. Podľa zákona o PZP, má poistený, t.j. žalovaný v 1./ rade právo, aby za neho poisťovňa nahradila škodu. Ide o ust. § 4 ods. 2 Zák. o PZP. Má za to, že poisťovňa - Komunálna poisťovňa mala byť z hľadiska vecnej legitímácie, vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie, žalovaná minimálne spoločne so žalovaným v 1./ rade. Nie je v tomto smere dodržaná pasívna vecná legitímácia, čo by v prípade úspechu žalobcu viedlo len k množeniu sporov. Čo sa týka excesu, má za to, že sú splnené podmienky podľa § 430 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého zodpovedá žalovaný v 2./ rade, keďže bez vedomia a súčasne proti vôli žalovaného v 1./ rade použil dopravný prostriedok. Čo sa týka definície excesu, v zmysle konštantnej judikatúry ide o vybočenie z medzí činností zamestnávateľa, pri ktorom zamestnanec sleduje výlučne uspokojovanie osobných potrieb. Podľa § 220 ods. 2 ZP, ošetrovanie alebo vyšetrenie v zdravotníckom zariadení, ani cesta na ne a späť, nie je výkonom práce. Žalovaný v 1./ rade nedal žalovanému v 2./ rade súhlas na použitie motorového vozidla na návštevu zdravotníckeho zariadenia, nevedel, že žalovaný v 2./ rade navštívil počas pracovnej doby zdravotníckeho zariadenia a súčasne nevedel, že mu zo strany ošetrovujúcich lekárov bolo odporučené, resp. zakázané viesť motorové vozidlo. Práve z pripojeného trestného spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 2./ rade absolvoval bezprostredne pred nehodou lekárske vyšetrenie u neurológa MUDr. Durana, ktorý diagnostikoval u žalovaného v 2./ rade ľahší otras mozgu, doporučil hospitalizáciu a PN, čo žalovaný v 2./ rade nezrealizoval. Naopak, sadol si do vozidla a pri odchode z nemocnice spôsobil v dôsledku svojho zdravotného stavu nehodu. Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajú aj zo ZP založených v trestnom spise a to ZP 26/2007, kde MUDr. Babjak, znalec, jednoznačne konštatoval, že žalovaný v 2./ rade nemal sadieť do vozidla a ZP 67/2007, kde Ing. Gondžár, z hľadiska vzniku dopravnej nehody konštatoval zavinenie žalovaného v 2./ rade, dokonca uviedol, že mal možnosť nehode zabrániť. Čo sa týka nožnej zodpovednosti žalovaného v 1./ rade za takéto konanie žalovaného v 2./ rade, ktoré nebolo výkonom pracovnej činnosti, poukazuje analogicky napr. na rozsudok NS SR 8Sžo/17/2012, súd v tomto rozhodnutí, okrem iného konštatoval, že za samotný exces z vyžadovaného a očakávaného správania zamestnanca, by mal v prvom rade niesť zodpovednosť sám zamestnanec, zamestnávateľ nemôže niesť zodpovednosť za individuálne konanie zamestnanca vychádzajúce z jeho vlastných pohnútok. Za takéto konanie by zodpovedal jedine vtedy, pokiaľ by sám dal na takéto konanie pokyn, alebo by mal vedomosť o takomto konaní. V prípade žalovaného v 2./ rade nič nenasvedčovalo tomu, že by v rámci výkonu jeho pracovných činností existovalo takéto riziko zneužitia vozidla bez súhlasu žalovaného v 1./ rade. Má za to, že v momente, keď ktokoľvek používa cudzie vozidlo bez jeho súhlasu, ide o konanie, ktoré je minimálne v danom momente na úrovni krádeže vozidla. Poukazuje na rozhodnutie NS SR 3Cdo/313/2013, ktoré sa zaoberá aplikáciou § 430 ods. 1 OZ, z ktorého, mimo iného vyplýva,

že dôkazné bremeno preukázať naplnenie podmienok zodpovednosti zaťažuje poškodeného, v danom prípade žalobcu. Žalovaný v 2./ rade nemal súhlas od žalovaného v 1./ rade na to, aby počas rozvozu navštívil nemocnicu a práve, keď odchádzal z nemocnice, došlo k dopravnej nehode. Nemocnicu na trase pracovnej cesty žalovaný v 2./ rade nemal. Teda vybočil z trasy. Nemá návrhy na doplnenie dokazovania a uplatňuje si v prípade úspechu náhradu trov konania v rozsahu 100%.

(10.) Na pojednávaní dňa 29.11.2018 žalovaný v 2./ rade uviedol, že v deň dopravnej nehody išiel k lekárovi preto, že mu bolo zle. Je teda pochopiteľné, že sa chcel čo najskôr dostať k lekárovi a potom chcel pokračovať v plnení pracovných povinností. Jeho konanie teda nemožno považovať za exces, ktorý by mohol viesť k vzniku pracovnoprávnej zodpovednosti za porušenie pracovnej disciplíny. Ako už niekoľkokrát uviedol, nemal presne určenú trasu rozvozu, taktiež jeho konanie nie je možné spájať s akýmkoľvek porušením pracovnej disciplíny. Samotná skutočnosť, že pri náhlejši nevoľnosti mal snahu vyhľadať lekára, nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za to, že sa neriadil pokynmi zamestnávateľa. Tvrdenie samotného právneho zástupcu, že v jeho konaní je možné vidieť exces z plnenia pracovnoprávnych povinností, nie je podložené žiadnym dôkazom. Pri obrane žalovaného v 1/ rade, že nedodrжал nejaký postup, lebo vybočil zo zaužívaných pravidiel, treba tieto skutkové okolnosti aj preukázať. V ostatnom poukazuje na toto písomné vyjadrenie a zakladá ho do spisu. Keď išiel do nemocnice, trochu z trasy vybočil, ale v konečnom dôsledku nie, lebo tam mohol ísť. Mal oprávnenie aj zháňať nové zákazky. Nemá už návrhy na doplnenie dokazovania.

(11.) Súd sa oboznámil s trestným rozkazom tunajšieho súdu č.k. 1T/92/2008-214 zo dňa 13.05.2008 a zistil, že tunajší súd žalovaného v 2./ rade uznal vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona.

(12.) Súd sa oboznámil s potvrdením o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia a zistil, že žalobca vyplatil dávky dôchodkového poistenia za obdobie od 01.01.2014 do 31.12.2014 vo výške 2.442 €.

(13.) Súd z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-1018/OVK-PD-2007 Šv - zápisnice o výsluchu svedka č.l. 69 a nasl. zistil, že svedok MUDr. Papšo uviedol, že dňa 07.03.2007 prišiel do jeho ordinácie žalovaný v 2./ rade s tým, že mal účasť na dopravnej nehode a utrpel zranenia brucha a hlavy. Bol riadne vyšetrený a poučený o jeho zdravotnom stave vrátane upozornenia, že pri zraneniach hlavy sa neodporúča viesť motorové vozidlo.

(14.) Súd z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-1018/OVK-PD-2007 Šv - zápisnice o výsluchu svedka č.l. 77 a nasl. zistil, že svedok MUDr. Alexander Duran uviedol, že dňa 09.03.2007 sa do jeho ambulancie dostavil žalovaný v 2./ rade s tým, že má bolesti hlavy. Bol vyšetrený s uzáverom ľahšieho otrasu mozgu s ďalším doporučením úrazovým lekárom alebo hospitalizáciou na chirurgickom oddelení. Žalovaný v 2./ rade bol informovaný o svojom zdravotnom stave a aj o tom, že v takomto stave nemôže viesť motorové vozidlo.

(15.) Súd z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-1018/OVK-PD-2007 Šv - zápisnice o výsluchu svedka č.l. 86 a nasl. zistil, že svedkyňa MUDr. Dagmar Tvrdá uviedla, že dňa 07.03.2007 prišiel do jej ambulancie žalovaný v 2./ rade s tým, že mal účasť na dopravnej nehode a buchol si hlavu a brucho. Bol vyšetrený a neboli zistené žiadne vonkajšie známky zranenia a preto odoslala žalovaného v 2./ rade na chirurgické oddelenie do Partizánskeho. Svedkyňa navrhla žalovanému v 2./ rade PN avšak to výslovne odmietol.

(16.) Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

(17.) Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

(18.) Podľa § 427 ods. 1, ods. 2 OZ, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

(19.) Podľa § 428 OZ, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

(20.) Podľa § 429 OZ, prevádzateľ zodpovedá ako za škodu spôsobenú na zdraví a veciach, tak za škodu spôsobenú odcudzením alebo stratou vecí, ak stratila fyzická osoba pri poškodení možnosť ich opatrovať.

(21.) Podľa § 430 ods. 1 OZ, namiesto prevádzateľa zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Prevádzateľ zodpovedá spoločne s ním, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nedbalosťou umožnil.

(22.) Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

(23.) Podľa § 442 ods. 3 OZ, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiadava a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

(24.) Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(25.) Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

(26.) Súd na základe vykonaného dokazovania v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zistil tento skutkový stav: Dňa 09.03.2007 spôsobil žalovaný v 2./ rade dopravnú nehodu. Prevádzkovateľom vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená bol žalovaný v 1./ rade. Žalobca vyplatil poškodenému z dopravnej nehody dávky dôchodkového poistenia za obdobie od 01.01.2014 do 31.12.2014 vo výške 2.442 €. Tento skutkový stav žiadna zo strán nesporeovala.

(27.) Vzhľadom na predchádzajúci odsek sa žalobca teda domáhal zaplatenia sumy 2.442 € žalovanými v zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v spojení s ustanoveniami občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ a § 427 OZ a nasl.).

(28.) Žalovaný v 1./ rade sa bránil tým, že podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení má právo, aby za neho uvedenú škodu hradila poisťovňa a teda nie je dodržaná pasívna vecná legitímácia. Zároveň v zmysle § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení musí byť preukázané zavinenie vzniku škody, čo žalovaný v 1./ rade odmieta. Takisto mal za to, že sú splnené podmienky v zmysle § 430 ods. 1 OZ v zmysle ktorého za škodu zodpovedá žalovaný v 2./ rade, pretože proti vôli žalovaného v 1./ rade použil dopravný prostriedok. Výkonom práce totiž nie je ošetrovanie alebo vyšetrovanie v zdravotníckom zariadení, ani cesta tam aj späť. Žalovaný v 1./ rade nedal žalovanému v 2./ rade súhlas na použitie motorového vozidla a nevedel o návšteve zdravotníckeho zariadenia žalovaným v 2./ rade. Zároveň nevedel o odporúčaní lekárov, aby žalovaný v 2./ rade nevedol motorové vozidlo. Zamestnávateľ preto nemôže zodpovedať za individuálne konanie zamestnanca. Pritom poukázal na rozhodnutie NS SR 3Cdo/313/2013.

(29.) Žalovaný v 2./ rade sa bránil tým, že k lekárovi v ten deň šiel preto, pretože mu bolo zle. Preto sa snažil čo najskôr dostať k lekárovi a potom chcel pokračovať v plnení pracovných povinností. Jeho konanie preto nemožno považovať za exces, ktorý by viedol k pracovnoprávnej zodpovednosti za porušenie pracovnej disciplíny. Nemal presne určenú trasu rozvozu a preto nevybočil z trasy určenej žalovaným v 1./ rade. Nepamätá si, že by bol MUDr. Papšom upozornený, že by mohol mať vážne zdravotné problémy, prípadne by mohol stratiť vedomie. Je toho názoru, že nemožno aplikovať § 420 OZ z dôvodu, že nešlo o protiprávny úkon konajúceho, pretože pri strate vedomia sa zjavne jedná o stav kedy subjekt, ktorý porušuje právo aj tento stav zaviniť. Je toho názoru, že z trestnoprávnej zodpovednosti nemožno automaticky vyvodiť aj občianskoprávnu zodpovednosť.

(32.) V prvom rade sa súd zaoberal námietkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1./ rade, pričom v tejto súvislosti poznamenáva, že s poukazom na § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka je subjektom zodpovedným za vzniknutú škodu prevádzkovateľ vozidla a preto má podľa názoru súdu žalovaný v 1./ rade pasívnu vecnú legitímáciu byť žalovaným v danom spore.

(33.) Súd sa následne zaoberal zodpovednosťou žalovaných za vzniknutú škodu žalobcovi.

(34.) Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 až 431 je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Na vznik tejto zodpovednosti sa teda nevyžaduje zavinené konanie. To však neznamená, že škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku nemôže byť zavinená. Zavinenie však nie je podmienkou vzniku tejto zodpovednosti. Subjektom tejto zodpovednosti je prevádzkovateľ vozidla. Občiansky zákonník nevymedzuje pojem prevádzkovateľ dopravného prostriedku; je to pojem širší ako pojem vlastník (hoci spravidla bude s pojmom vlastník totožný), pretože okrem vlastníka zahŕňa aj inú osobu, ktorá je na základe iného než vlastníckeho práva oprávnená na trvalú prevádzku motorového vozidla (napr. štátny orgán, ktorý má právo hospodárenia s motorovým vozidlom). Zodpovednosť za škodu podľa § 427 spočíva v tom, že ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Medzi osobitnou povahou prevádzky a medzi spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť. Zodpovednosti sa prevádzkovateľ vozidla môže zbaviť v zmysle § 428 OZ vtedy, ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. §430 OZ následne upravuje prípad kedy za prevádzkovateľa zodpovedá za škodu iná osoba a to v prípade, ak použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa. Prevádzkovateľ však zodpovedá spoločne s touto osobou, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nedbalosťou umožnil.

Súd z vykonaného dokazovania má za preukázané, že žalovaný v 1./ rade ako prevádzkovateľ nevedel a nedal súhlas žalovanému v 2./ rade na návštevu zdravotníckeho zariadenia. Keďže súčasťou pracovnej náplne žalovaného v 2./ rade nebolo dovážať tovar do zdravotníckeho zariadenia, ten počas výkonu práce prestal vykonávať prácu a navštívil lekára bez oznámenia žalovanému v 1./ rade. Žalovaný v 2./ rade uviedol, že mu bolo zle a preto v rýchlosti navštívil lekára. Súd je toho názoru, že takéto konanie je v poriadku, avšak minimálne by malo dôjsť zo strany žalovaného v 2./ rade k oznámeniu zamestnávateľovi, že mu nie je dobre a vykoná návštevu lekára, aby zamestnávateľ bol o svojom zamestnancovi informovaný. Ako vyplýva zo zápisníc výsluchu svedkov z vyšetrovacieho spisu, žalovaný v 2./ rade navštívil lekárov už 07.03.2007. Už pri vtedajších vyšetreniach, mu jednoducho bola MUDr. Tvrdou ponúknutá PN a MUDr. Papšom bol upozornený, že by nemal viesť motorové vozidlo. Na tieto upozornenia žalovaný v 2./ rade nedbal a neoznámil ich ani svojmu zamestnávateľovi, žalovanému v 1./ rade. Počas vyšetrenia pred dopravnou nehodou dňa 09.03.2007 bol MUDr. Duranom opätovne upozornený, že by nemal v tomto stave viesť motorové vozidlo. Na toto upozornenie opäť nedbal a takisto to neoznámil svojmu zamestnávateľovi. Namiesto toho sa chcel vrátiť do práce a ďalej plniť pracovné povinnosti. Tu súd vidí zjavné pochybenie v konaní žalovaného v 2./ rade, pretože nedbal na viaceré upozornenia lekárov a zároveň neoznámil túto závažnú skutočnosť svojmu zamestnávateľovi. Vyjadrenie žalovaného v 2./ rade, že žiadny z lekárov mu nepovedal, že môže upadnúť do bezvedomia považuje súd za nedôvodnú obranu, pretože v prípade akejkoľvek zdravotnej indispozície a teda nie len v prípade upadnutia do bezvedomia môže dôjsť k dopravnej nehode z dôvodu zlého zdravotného stavu, napr. že by došlo žalovanému nevoľno, alebo by sa mu zakrútila hlava.

Súd vzhľadom na uvedené je teda toho názoru, že sú splnené podmienky pre vyvinenie žalovaného v 1./ rade v zmysle § 430 OZ.

O použitie dopravného prostriedku bez vedomia prevádzkovateľa ide vtedy, ak ho použije osoba, ktorá je v určitom vzťahu k prevádzkovateľovi (pracovnoprávnom vzťahu), na základe ktorého spravidla dopravný prostriedok užíva, v konkrétnom prípade ho však použil bez vedomia prevádzkovateľa (napr. tzv. čierna jazda vykonaná služobným vozidlom bez príkazu). Ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa, spravidla zodpovedá sám za škodu, ktorú inému spôsobil prevádzkou dopravného prostriedku. Ak však prevádzkovateľ takéto použitie svojou nedbanlivosťou umožnil, zodpovedá s ním spoločne.

Z vykonaného dokazovania jasne vyplýva, že žalovaný v 1./ rade poskytol žalovanému v 2./ rade vozidlo na výkon pracovných povinností. Toto medzi stranami sporu ani nebolo sporné. Avšak žalovaný v 2./ rade svojím konaním bez súhlasu a vedomia navštívil lekára, čo nie je predmetom výkonu jeho práce. Nesplnil si ani oznamovaciu povinnosť voči zamestnávateľovi. Takisto nedbal na odporúčania lekárov a následne po ceste od lekára, kde v čase výkonu práce nemal byť došlo k dopravnej nehode. Vzhľadom

na uvedené súd žalobu voči žalovanému v 1./ rade zamietol, pretože žalovaný v 2./ rade použil vozidlo bez vedomia prevádzkovateľa a ten takého použitie svojou nedbanlivosťou neumožnil (zamestnávateľ nemal možnosť vedieť, že žalovaný v 2./ rade nevykonáva prácu, ale išiel na návštevu lekára a má zdravotné problémy).

(35.) Následne sa súd zaoberal predpokladmi zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ žalovaným v 2./ rade. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie zákonných podmienok: protiprávny úkon, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie škodcu, ktoré sa podľa § 420 Občianskeho zákonníka prezumuje. Pri neexistencii čo len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná. Protiprávne konanie je také, ktoré je v rozpore s objektívnym právom a spočíva buď v konaní alebo opomenutí. Preto, aby konanie bolo kvalifikované ako protiprávne, je potrebné porušenie právnej povinnosti, ktorá bola uložená. Právne povinnosti vyplývajú buď priamo z právnych predpisov, zo zmluvy alebo z iných právnych skutočností. Rozpor s právnymi predpismi je vtedy, ak konanie priamo porušuje právne predpisy, alebo aj vtedy, keď právne predpisy obchádza. Protiprávnosť sa nepredpokladá a poškodený má povinnosť ju dokazovať. Ďalšou podmienkou na vznik zodpovednosti za škodu je samotný vznik škody. Pojem škoda je definovaný tak, že ide o majetkovú ujmu, teda o ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Pritom majetková ujma môže existovať len vtedy, ak ju je možné objektívne vyjadriť peniazmi. Pri vecnej škode sa rozoznáva škoda skutočná a ušlý zisk a skutočná škoda je ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného, ktorá vznikla v dôsledku škodovej udalosti a príčinnej súvislosti s ňou. Ďalej je potrebná existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Zisťovanie príčinnej súvislosti znamená, že je potrebné z celého reťazca všeobecnej príčinnosti sledovať len tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. Najprv je potrebné zistiť, či bola škoda spôsobená v zmysle občianskeho práva a potom je potrebné zisťovať existenciu príčin tejto škody. Takýmito príčinami môže byť protiprávny úkon, úmyselné konanie proti pravidlám občianskeho spolužitia, určitým spôsobom kvalifikovaná škodná udalosť a iné. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je potrebné skúmať, či v komplexe skutočností ktoré prichádzajú do úvahy ako príčina vzniku škody existuje tá skutočnosť, s ktorou Občiansky zákonník zodpovednosť v danom prípade spája. Posledným nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu je zavinenie, ktoré býva definované ako psychický vzťah škodcu k vlastnému protiprávnemu konaniu a k škode. Tento vzťah je vyjadrený buď ako priamy alebo nepriamy úmysel, alebo ako vedomá alebo nevedomá nedbanlivosť. Zavinenie ako psychický vzťah musí zahrňovať všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty, teda protiprávny úkon, škodu a príčinnú súvislosť medzi nimi. Občiansky zákonník je vo všeobecnosti založený na princípe zodpovednosti za predpokladané nedbanlivostné zavinenie. Znamená to, že poškodený musí preukazovať, že došlo k porušeniu právnej povinnosti a že škoda a jej výška je v príčinnej súvislosti s týmto porušením. Naopak, dôkazné bremeno, ktoré smeruje k vyvráteniu domnienky viny nesie škodca, ktorý ak sa chce vyviníť musí preukázať, že na škode z porušenia právnej povinnosti nenesie žiadnu vinu.

(36.) Osoba musí Sociálnej poisťovni nahradiť škodu, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku jej zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

(37.) Žalovaný v 2./ sa dopustil protiprávneho úkonu tým, že spôsobil dopravnú nehodu, čo je preukázané tým, že bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona trestným rozkazom tunajšieho súdu č.k. 1T/92/2008-214 zo dňa 13.05.2008. Touto dopravnou nehodou bolo poškodenému spôsobené poškodenie zdravia a z tohto dôvodu vznikla žalobcovi škoda tým, že musel poskytnúť poškodenému dávky dôchodkového poistenia. Príčinou súvislosťou medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody je to, že v prípade ak by nedošlo k dopravnej nehode a poškodeniu zdravia u poškodeného, žalobcovi by žiadna škoda nevznikla. Žalovaný v 2./ rade splnil aj podmienku zavinenia, samozrejme nie úmyselne, ale konal nedbanlivostne, keďže nedbal na upozornenia lekárov, viedol napriek tomu motorové vozidlo a zaviniel vznik dopravnej nehody. Súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že je toho názoru, že sú splnené podmienky predpokladu zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným v 2./ rade.

(38.) Následne sa súd zaoberal výškou uplatneného nároku žalobcu. Z predloženého rozpisu vyplatených dávok má súd za preukázané, že poškodenému žalobca vyplatil za obdobie od 01.01.2014 do 31.12.2014 dávky v sume 2.442 €. Túto sumu ani žalovaní nesporevali. Preto súd rozhodol tak, ako

je vo výroku I. tohto rozhodnutia a vzhľadom na preukázanie zodpovednosti za škodu žalovaným v 2./rade mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.442 €.

(39.) Podľa § 232 ods. 2, ods. 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

(40.) O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP tak, že určil zákonnú lehotu splatnosti. Na určenie dlhšej lehoty splatnosti súd dôležitý dôvod nezistil. Rozhodnutie o splatnosti vo výroku rozsudku však nebráni stranám sporu dohodnúť sa na inej lehote splatnosti, prípadne na splácaní prisúdenej sumy v splátkach.

(41.) O náhrade trov konania žalobcu voči žalovanému v 2./rade súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania voči žalovanému v 2./rade, napriek tomu, že bol voči nemu žalobca v konaní úspešný, ale žalobca náhradu trov konania nežiadal.

(42.) O náhrade trov konania žalovaného v 1./rade voči žalobcovi súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému v 1./rade priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, keďže voči nemu bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu a preto bol v konaní voči žalobcovi úplne úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať písomne odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Partizánske.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.